

Jack London

COLT ALB

Adaptarea textului: Charlotte Grossetête

Traducere din limba franceză de
Geanina Tivdă

LITERA
București
2020

CUPRINS

<i>Cronologie</i>	5	2. Robia	76
PRIMA PARTE	9	3. Pârtia zeilor	87
1. Pârtia cărnii	9	4. Foametea	97
2. Lupoaică	17	PARTEA A PATRA	105
3. Urletul foamei	27	1. Dușmanul	
		semintei sale	105
PARTEA A DOUA	39	2. Domnia urii	114
1. Bătălia colților	39	3. Neîmblânzitul	129
2. Puiul cenușiu	49	PARTEA A CINCEA	145
3. Zidul lumii	52	1. Drumul cel lung	145
4. Legea cărnii	62	2. Ținutul zeului	156
PARTEA A TREIA	67	3. Atacul	167
1. Stăpânii focului	67		

Respect pentru oameni și cărți

1914 Devine correspondent pentru *Colliers*, plătit cu 1 100 de dolari pe săptămână, și relatează despre Revoluția Mexicană.

1915 La insistențele soției sale, se întoarce în Hawaii, din motive de sănătate. Viața aventuroasă își pune amprenta asupra stării sale fizice și psihice. Va rămâne aici timp de opt luni. Publică ultimul său roman, *The Star Rover*, o poveste originală despre reîncarnare.

1916 Demisionează din Partidul Socialist, dar fără să abandoneze convingerile idealiste. Moare la 22 noiembrie, de insuficiență renală acută.

1965 Odyssey Press publică *Letters from Jack London*, prima sursă importantă de informații cu privire la viața și gândirea lui Jack London. Scriitorul a întreținut o corespondență vastă de-a lungul vieții (peste 10 000 de scrisori).

1970 Editura Doubleday publică *Jack London Reports*, o colecție din corespondența de război și articolele lui London.

1993 Standford University Press publică proza scurtă a autorului american în volumul *Complete Stories of Jack London*. Se vede aici că multe dintre povestirile lui London se încadrează în genul denumit ulterior „literatură științifico fantastică“. Textele sale memorabile – „Tăcerea Albă“ („The White Silence“), „Legea vieții“ („The Law of Life“, 1901), „Mexicanul“ („The Mexican“, 1911) – descriu însă confruntarea omului cu forța inexorabilă a naturii.

PRIMA PARTE

1. PÂRTIA CĂRNII

Pădurea de molizi se întindea, austera și mohorâtă, de o parte și de alta a râului înghețat. Vântul dezbrăcuse de curând copaci de veșmântul lor de gheață; păreau negri și amenintători în ultimele licăriri ale zilei. O liniște atotcuprinzătoare domnea peste ținuturile posomorâte, atât de pustii și de reci, încât nu mai trezeau nici măcar un sentiment de tristețe. Peisajul parcă râdea, cu un râs mai infiorător decât tristețea – un râs fără bucurie și rece ca gerul. Marele Nord sălbatic, cu inima lui de gheață, lua în râs strădaniile zadarnice ale vieții.

Și totuși, viața era acolo, prezentă, sfidând acest decor înmărmurit. Pe râul înghețat înainta un atelaj de câini care semănau cu lupii. Blana le era acoperită de chiciură. De cum ieșea din gură, răsuflarea se preschimba în cristale de gheață care

le cădeau în blană. Câinii trăgeau o sanie trainică de lemn. Partea din față a saniei era curbată în sus, strivind astfel zăpada care se ridica asemenea unui val în calea sa. Înăuntru se afla legată bine o ladă lungă și îngustă. Mai erau și alte lucruri: pături, o secure, un ibric și o tigaietă; dar cutia ocupa mai tot locul.

În fața câinilor mergea un bărbat care purta rachete mari în picioare. În spate, mergea un al doilea bărbat. În sanie, în ladă, zacea un al treilea, care nu avea să mai meargă în veci – un bărbat pe care Marele Nord îl învinsese.

Totuși, în față și în urma saniei înaintau, cu dărzenie, cei doi bărbăti care nu fuseseră doborâți încă. Erau înfotoliți în blânuri și piei. Genele, obrajii și buzele li se ascundeau sub chiciura formată de răsuflarea lor. Păreau niște măști fantomatice care duceau sicriul unui spectru într-o lume supranaturală. Înfruntau liniștea întinderilor pustii și sfidătoare.

Trecu un ceas, apoi încă unul. Lumina palidă a acestei zile scurte fără soare era aproape să se stingă când un strigăt răsună undeva în depărtare, în aerul încremenit. Crescu în intensitate, atinse o notă ascuțită și răsună îndelung, fremătând,

puternic. Cei doi bărbăti schimbară o privire complice și dădură din cap.

Un al doilea urlet străpunse liniștea. Venea din spate, din întinderea acoperită cu zăpadă pe care atelajul tocmai o străbătuse. Un al treilea urlet izbucni drept răspuns, tot în spate.

– Ne urmăresc, Bill, spuse omul care mergea în față.

– Carnea este rară, răspunse tovarășul lui. N-am mai văzut un iepure de nu știu câte zile.

Nu mai schimbară niciun cuvânt, dar păndeau cu urechile ciulite urletele lupilor, care se înălțau în continuare în urma lor.

Se așternu întunericul. La porunca stăpânitor, câinii părăsiră albia râului și intrară în pădure. Acolo, cei doi bărbăti își instalară tabăra. Lângă foc, sicriul slujea drept scaun și masă. Câinii, strânși unii în alții, mărâiau și se ciorovăiau, dar nu prea aveau poftă să se aventureze în întuneric.

– Privește-i, Henry. Parcă stau mai aproape de tabăra ca niciodată, remarcă Bill.

Stând pe vine în fața focului, unde pregătea cafeaua, Henry se mulțumi să dea din cap. Nu vorbi decât abia după ce se așeză pe sicriu și începu să mănânce.

— Știu ei unde sunt în siguranță. Preferă să mănânce decât să fie mâncăți. Sunt deștepți câinii ăștia.

În timp ce-și mesteca fasolea, Bill își întrebă tovarășul:

— Ai văzut ce tărăboi au făcut când le-am dat de mâncare?

Henry încuviință:

— Într-adevăr, erau mai agitați ca de obicei.

— Câți câini avem, Henry?

— Șase.

— Păi... Bill făcu o pauză ca să dea mai multă greutate cuvintelor. Am luat șase pești din sac. I-am dat câte unul fiecăruia, dar pentru unul nu mi-au mai ajuns.

— Te-ai înșelat la numărătoare.

Bill reluă calm:

— Am luat șase pești din sac. Ureche Tăiată nu a primit pește. Am căutat iar în sac și i-am dat unul.

— Nu avem decât șase câini, spuse Henry.

— Nu am spus că ar fi altfel, dar am hrănit șapte animale. Cel de-al șaptelea a plecat prin zăpadă după ce a mâncat. L-am văzut.

Henry se uită la Bill cu milă.

— Abia aștept să se sfârșească drumul acesta. Este prea greu, îți zdruncină nervii. Începi să ai vedenii.

— Și eu mi-am spus aşa la început, răsunse Bill grav. Dar, când am văzut câinele pornind prin zăpadă, m-am uitat pe jos și am văzut urmele. Vrei să verific? O să îți le arăt.

Henry nu răsunse. Își termină fasolea, dădu pe gât o ceașcă de cafea, se șterse la gură cu dosul palmei și spuse:

— Crezi că era...

Un urlet prelung de o jale sălbatică se înălță undeva în întuneric. Henry își termină propoziția arătând în direcția de unde venea strigătul:

— ... vreunul dintre ei?

Bill dădu din cap.

— Nu-mi dau seama ce altceva ar fi putut fi. Ai văzut și tu ce tărăboi făceau câinii.

În acea clipă, urlete izbucniră în jurul taberei. Câinii, înfricoșați, se ghemuiră unii în alții, aşa de aproape de foc, încât căldura le părlea părul. Bill mai puse lemne pe foc și își aprinse pipa.

— Henry... Trase gânditor câteva fumuri lungi din pipă, apoi reluă: El e mult mai norocos decât vom fi noi vreodată.

Arătă cu degetul spre al treilea bărbat, întins în cutia care le slujea drept scaun.

— Când vom muri noi, vom avea mare noroc dacă vor fi destule pietre pe noi ca să ne apere hoiturile de câini.

— Noi nu avem familie și nici bani, răsunse Henry. Noi nu ne vom putea permite să ne ducă nimeni atâtă amar de drum ca să ne-n groape.

— Eu tot nu înțeleg ceva. Tipul ăsta era nobil în țara lui. Niciodată nu a avut grija zilei de mâine. Ce naiba a căutat la capătul lumii chiar nu pricepe deloc.

— Da, ar fi trăit până la adânci bătrâneți dacă ar fi rămas la el acasă.

În acel moment, Bill arăta spre țidul de întuneric care-i încoraja de pretutindeni. O pereche de ochi strălucea ca jăraticul. Dând din cap, Henry îi mai arăta două. Un cerc strălucitor de ochi se formase în jurul lor. Câteodată, una dintre perechi își schimba locul sau dispărea și reapărea o clipă mai târziu.

Neliniștea câinilor atinsese paroxismul. Se repeziră la picioarele celor doi bărbați. Mișcarea lor făcu să se agite cercul de ochi strălucitori, care se dădu puțin înapoi.

— Păcat că am rămas fără muniție, Henry.

Bill își terminase pipa; își ajuta tovarășul să întindă niște pături peste crengile de molid pe care le așezaseră direct pe zăpadă. Henry mormăi ceva dezlegându-se la mocasini.

— Câte cartușe spui că mai avem? întrebă el.

— Trei. Aș fi vrut să mai avem trei sute. Le-aș fi dat o lecție pe cinste nenorociților ăstora!

Agită, plin de mânie, un pumn spre ochii strălucitori și își așeză mocasinii lângă foc.

— Si aş mai vrea să se termine odată cu gerul ăsta. De două săptămâni sunt minus cincizeci de grade. Îmi doresc să nu fi pornit niciodată la acest drum, Henry. Mi se pare că ceva merge prost. Nu-mi place deloc tăărășenia asta. Dacă ar fi să-mi doresc ceva, nu aş vrea decât să stau lângă foc, la Fort McGurry, și să joc cărți cu tine.

Henry mormăi, se târî și se băgă sub pături. Când să adoarmă, vocea tovarășului său îl trezi:

— Ia spune, Henry, când a venit celălalt la pește, de ce nu l-au atacat câinii? Asta mă frământă pe mine.

— Îți pui prea multe întrebări, răsunse Henry somnoros. Acum culcă-te. Mâine va fi totul bine.

Câteva clipe mai târziu, cei doi bărbați sforăiau sub pătura pe care o împărțeau. Focul se stinse, iar cercul de ochi strălucitori se strânse în jurul taberei. Câinii lătrau îngroziți când vreo pereche de ochi se apropiă puțin mai mult.

La un moment dat, făcură așa un tăărăboi, că Bill se trezi. Se duse să mai arunce lemn pe foc; cercul de ochi se retrase la vederea flăcărilor. Bill aruncă o privire distrată spre câini. Se frecă la ochi, apoi îi cercetă mai atent.

—Henry, spuse el strecându-se iar sub pătură.

—Ce e?

—Sunt șapte. Tocmai i-am numărat.

Henry primi vestea cu o mormâială încată de îndată în sforăit; adormise la loc.

Cei doi bărbați se treziră cu trei ore înainte de ivirea zorilor, ca să ridice tabăra. Bill pregătea atelajul, când exclamă:

—Nu mai avem decât cinci câini!

Henry scoase un strigăt de furie și lăsa din mâna tigaia în care pregătea micul dejun.

—Ai dreptate, spuse după ce numără și el. Grăsanul a dispărut. A plecat să fie mâncat.

—Mereu a fost nebun, câinele asta.

—Dar chiar să se sinucidă în felul acesta!

Niciunul nu ar face aşa ceva.

Bill încuviință:

—Nici cu bâta nu i-ai fi putut urni de lângă foc.

Mereu am spus că Grăsanul e nebun.

Iată epitaful unui câine mort pe o parte din Marele Nord – dar cel puțin a avut unul, spre deosebire de o sumedenie de câini și de oameni.

2. LUPOAICA

Odată micul dejun terminat și după ce-și încărcă bagajele în sanie, cei doi lăsară în urmă focul de tabăra și porniră în tăcere, prin întuneric. Urletele lupilor îi urmau în beznă și frig. Pe la nouă se crăpă de ziua; la amiază, spre sud, cerul căpătă o nuanță de roz care se stinse de îndată. Lumina cenușie a zilei zăbovi până pe la ora trei, apoi se stinse și ea, și noaptea arctică se lăsa pe pământ.

În întuneric, urletele lupilor se auzeau tot mai aproape, iar uneori câinii erau cuprinși de panică.

La capătul unui astfel de acces de spaimă, când Bill și Henry reușiseră să-i reducă pe părție, Bill spuse:

—Tare-aș vrea să-și găsească altă pradă și să ne lase în pace.

—Așa e, tare ne mai calcă pe nervi, recunoscu Henry.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt până când instalară tabăra.

Henry era aplecat deasupra oalei și adăuga gheăță în fasolea care fierbea încet pe foc, când un zgomot infundat, însoțit de o exclamație a lui Bill, îl făcu să tresără. Unul dintre câini scoase un scurt urlet de durere. Henry se ridică repede și văzu o siluetă nedeslușită fugind în noapte. Bill se afla în